

Gocunmazsıncünkü Sen Yazarsınyazansın

— Gülşen · 19 Ağustos 2009

Şiir önce kalpte mayalanır. Cümle her harfıyla yürek kıvrımlarında hissedilir. Sonra yarattığı duygu bıraktığı iz yeni kelimeler çağrıştırır. Kağıda dökmem lazım hemen o an, yüreğimin diline takılanları ki, yüreğe aniden doğması gibi kayıp gitmesi de an meselesidir. En zevkli yanı da bilgisayara geçirme işlemidir. Çünkü kağıtta ki her bir duygu tohumu yeni yeni meyvelere gebedir. Her bir cümle, yeni yeni cümlelere kapı açar. Yazdıkça çoğalır, çoğaldıkça çağlar duygular. Çok yazma isteği duyarsam ama yüreğime bir duygu düşmezse, o zaman sadece oturur betimleme yaparım. Sonra yazarken bu betimlemeler duygularımı anlatmada en büyük yardımcım olacak bilirim.

Önce müsvette kağıtlara yazıyor olmama nedense herkes şaşırıyor. Ama ben bilgisayara yazmak gibi bir kuralın içine sığamam ki. Kimi zaman kısa bir otobüs yolculuğunda atılır bir hikayenin ilk sağlam temelleri, bazan bir ciklet veya çikolata kağıdı ev sahipliği yapar bu çıkış noktası olacak ilk temellere. Kimi zaman neşeli sazlı sözlü bir düğünde çıkar yürek yakan bir şiirin ilk dizeleri, o zaman da buruşuk bir peçeteye nasip olur yüreğimden kopan dizeleri taşıma şerefi.

Bazan gecenin bir yarısı uyku tutmaz, bulduğum ilk kalem –çoğu zaman çocuğumun boya kalemi olur bu- yetişir imdadıma. Duyar yüreğimin çığlıklarını koyulur alelacele yazmaya, belki bir davetiye kağıdına, belki bir zarfa... Belki de bir ambalaj kağıdı olur kalemimin raksettiği mütevazi mekan.

Bu konuda oldukça özgür hissediyorum kendimi. O an elime geçen ilk şey kağıdım olabilir yeter ki kalem üzerinde rahat hareket edebilsin. Duygu eğimlerini algılayıp kağıda geçirebilsin. Zaman mekan zaten hiç farketmez. Çünkü önemli olan aklıma gelenleri kaçırmadan not edebilmek.

Dedim ya işin en eğlenceli kısmı bilgisayara geçirmek diye. Omurgası zaten hemen hemen ortaya çıkmıştır duyguların. Maden az çok bellidir geriye kalan tek şey bu madeni biraz daha işlemektir. Onu rütüslama, kesme kırpma belki yeni kıvılcımlar ekleme anı. Duyguları daha da yoğurma, içindikilerin iyice demlenmesi ve son haline gelmesi anı. Renk renk dizeler kelebek olup, konar satır aralarına. Çiçek gibi fışkırır ılık düşler düşer parmaklardan bilgisayara. Şiir işte o zaman maya tutar, hamur kalmadan kıvamında pişer. Sıcacık dumanıyla durur karşında. Şöyle bir bakarsın gururla, ortaya çıkarttığın işe. O zaman dünyanın en güçlüsü en güzeli en iyisi belki de sensin. Bir yazar için bu an bambaşkadır.

Bir yandan da yazarlık doyumsuzluktur aslında. Her yeni şiirin her yeni yazının tadına bakar bakmaz, başka tatlar peşine düşersin. Yeni duygu keşifleri, yeni konu girişimleri, farklı deneyimler başını döndürürcesine kurcalar aklını. Bu bittikçe başa dönen verimli (kısır asla değil) bir döngüdür aslında. Bitimsiz heyecanlar hep durur kapında. Durmadan yazmak, yeni duygularda yeni oluşumlarda kalp atımlarını duymak istersin. Bitmeyen bir keşif yolculuğu olur böylece yazarlık. Her yazıda her şiirde

başka bir bilinmezin kapılarını aralayıp, gizli dünyaların pencerelerini zorlarsın. Ama hiç bıkmazsın, yorulmazsın, gocunmazsın...Çünkü sen yazarsın(yazansın)....